

19. Aarg. Nr. 20.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN.

16. September 1919.

Lønningsloven.

Lønningsloven foreligger nu færdig fra Rigsdagen, og det kunde da have sin Betydning at se, hvorledes Lønningslovens Virkninger vil føles af Lokomotivmændene.

Det gaar vistnok Lokomotivmændene som mange andre Tjenestemænd, at man ikke kan sige, at der er udelt Tilfredshed med det opnaaede Resultat, men at man slaar sig til Taals med det der er naaet, og dette er dog af en saadan Beskaffenhed, at man dog maa betænke sig to Gange, før man skrider til Forkastelse af det foreliggende Resultat.

Lokomotivmændene havde vel i Almindelighed ventet en større Imødekommenhed end den, der er bleven os vist; men det kan paa den anden Side heller ikke benægtes, at det opnaaede, i Sammenligning med hvad andre Tjenestemænd har naaet, er antageligt.

Det lykkedes ganske vist ikke at faa Lønningsloven præget af de Krav, der fremsattes gennem Resolutionen paa det ekstraordinære Delegeertmøde i Odense, men ved en i Torsdags den 11. September stedfunden Forhandling i Generaldirektoratet om Uniform, vistes der Organisationen fra Generaldirektørens Side al mulig Forstaaelse overfor dette Ønske og der vil fra Generaldirektoratets Side blive stillet Forslag til den kommende Finanslov om fuld Uniformering af Lokomotivpersonalet, og vi tror at vide, at Generaldirektøren i denne Henseende handler i fuldkommen Forstaaelse med Ministeren for offentlige Arbej-

der. Vi skal ikke i Øjeblikket komme ind paa Enkeltheder fra denne Forhandling, men det fremsatte Krav er respekteret og imødekommet paa en saadan Maade, at man i denne Henseende har Anledning til at føle sig tilfreds.

Vi nævner dette straks, fordi man nødvendigvis, for at vurdere de opnaaede Resultater, ogsaa bør tage Uniformen eller Beklædningen med i Betragtning, da denne, under de vanskelige Forhold vi for Tiden gennemlever, er af en saadan Værdi, at denne bør tages i Betragtning.

Der naaedes altsaa ingen Forbedringer af Lønningerne, og Spørgsmaalet om Godkendelse eller Forkastelse vil en af de nærmeste Dage blive forelagt Medlemmerne til Afstemning.

En nærmere Redegørelse for Lønningslovens Virkninger vil ledsage Stemmesedlen, og det bliver da Medlemmernes Sag at overveje, hvorvidt man skal vedtage Resultatet eller ikke.

Vi er meget godt bekendt med, at der fra visse Kredses Side arbejdes energisk for at stemme Resultatet ned; men vi er alligevel overbevist om, at det kun er en lille Kreds, der ganske vist raaber højt, men naar det kommer til Stykket intet betyder for den rolige og forstandige Lokomotivmand, der forstaar at vurdere det opnaaede, og forstaar, at der er gjort, hvad der kunde gøres, og at det foreliggende Resultat derfor ogsaa bør godkendes.

Det siges højlydt, at Lokomotivmændene ogsaa denne Gang er distanceret, at andre Tjenestemænd har opnaaet at komme længere frem end Lokomotivmændene.

Vi er forbavset over, at saadanne Paastande kan fremsættes, men vi er paa den anden Side overbevist om, at der reageres kraftig af de Lokomotivmænd, som med den nu vedtagne Lov i Haand selv kan kontrollere Værdien af den Slags Paastande.

Thi dette er jo Sagen, at Lokomotivmændene i den Henseende ingen særlig Grund har til Klage, ganske vist opnaaedes ikke alt det man ønskede, det gjorde for den Sags Skyld vel ingen Tjenestemænd, men Lokomotivmændene tog dog denne Gang et Skridt mod det tilsigtede Mål, der var saa stort, at det har vakt Betænkelighed hos andre Tjenestemænd.

Hvis Forholdet er saadan, og vi ved, at det er saaledes, maa det vække Betænkelighed hos de Lokomotivmænd, som staar paa Skillevejen og vakler mellem Godkendelse og Forkastelse og bringe dem til at tage en fornuftig Bestemmelse og godkende det forelagte Resultat.

Men som sagt, en af de første Dage modtager Lokomotivmændene Stemmesedlen, og det bliver da lagt i Medlemmernes Haand at bestemme, hvad der videre skal foretages, og vi antager, at den enkelte Lokomotivmand er sig sit Ansvar bevidst og stemmer i Følge sin indre Overbevisning og ikke lader sig lede eller paavirke af noget andet.

Lønningsudvalgets Betænkning.

Onsdagen d. 27. August afgav Folketingets Lønningsudvalg sin med almindelig Spænding imødesete Betænkning. Udvalget stillede ialt 395 Ændringsforslag, af hvilke kun et kan siges at være af almindelig Interesse, nemlig det, at Stedtillæget, der efter Lovforslaget vil være at udbetale hvert Kvartal forud, udbetales hver Måned forud i Forbindelse med Lønnen.

Af de Ændringsforslag, der har Interesse

for Lokomotivpersonalet, skal vi nævne Forandringen af 12. Lønningsklasse, der formeres saaledes:

12. Lønningsklasse:

- a) Lønning, 3000 Kr., stigende hvert 3. Aar med 300 Kr., indtil 3600 Kr. Hertil henføres Lokomotivførere,
- b) Lønning, 2880 Kr. årlig, stigende hvert 3. Aar med 330 Kr., indtil 3540 Kr. Hertil henføres Ranger, og Pakhusmestre af 1. Grad,
- c) Lønning, 2800 Kr., stigende hvert 3. Aar med 240 Kr., indtil 3360 Kr. Hertil henføres Togførere, Stationsmestre, Ranger- og Pakhusmestre af 2. Grad, Vognmestre, Varmemestre, Brofogeder.

Til Pensionsbestemmelserne i Afsnit om Overgangsbestemmelser indføres som nyt Stykke 3:

De Tjenestemænd ved Statsbanerne, der ved Lovens Ikrafttræden er eller har været ansatte som Lokomotivførere, Lokomotivfyrbødere eller Skibsfyrbødere, Togførere eller Togbetjente, bevarer den hidtidige Ret til ved Pensionsberegningen at faa hvert Aar — efter det fyldte 30. Aar — i hvilke de har haft Ansættelse i disse Stillinger, beregnet som $1\frac{1}{6}$ Aar.

(Lønanciennitetsberegningen for Lokomotivfyrbødere.)

Lovens § 545, Stykke 3, affattes saaledes:

Den Tid i hvilke de under Statsbanerne og Postvæsenet til 14., 15. og 16. Lønningsklasse henhørte Tjenestemænd forud for deres faste Ansættelse har gjort Tjeneste som henholdsvis Lokomotivfyrbøderaspirant, Stationsarbejder eller Reservepostbud i mere end et Aar, medregnes i Tjenestelønnen.

Vedrørende Rangergodtgørelsen er til Lovens § 1249 (Kørepenge og Sejlpenge) i Stykke 1, 5. Linie indføres: „ . . . endvidere oppebærer Lokomotivpersonalet Kørepenge for Rangering med egentlige Rangermaskiner paa Hjemstedet.“

Ved Lovens 3. Behandling samt ved dens Behandling i Landstinget fremkom en Del Ændringer, som dog i overvejende Grad var af redaktionel Art.

Forhandlingerne hos Finansministeren.

Som meddelt i „Dansk Lokomotiv Tidende“ begyndte Forhandlingerne hos Finansministeren med, at denne paa Regeringens Vegne kunde meddele, at som Følge af den korte Tid, Regeringen havde haft til at behandle de af Tjenestemændenes Organisationer fremsatte Krav, kunde den ikke tage Stilling her til straks.

Det vilde derfor være nødvendigt for Regeringen at forhandle med samtlige Rigsdagens Partier om hvilke Forbedringer man kunde gaa med til, og i Dagene mellem den 8. og 16. August førte Finansministeren Forhandling med de forskellige Partier, som var repræsenteret i Lønningsudvalget.

Under disse Forhandlinger viste man fra det konservative Folkeparti, Socialdemokratiet og det radikale Venstre god Villie til at ville gaa med til forskellige Forbedringer af Tjenestemændenes Lønninger, det vil sige en almindelig Forhøjelse af Grundlønningerne kunde der ikke være Tale om, og Partiet Venstre vilde overhovedet ikke være med til nogen Forhøjelse udover Dyrtidstillæget, ligesom dette Parti straks meldte sig fra Ansvar for, hvad flere Imødekomelser overfor Tjenestemændene kunde komme til at koste Staten. Finansministerens Stilling blev derved i høj Grad vanskeliggjort, hvad man under de efterfølgende Forhandlinger tydelig mærkede.

Mandag den 18. August indbød Finansministeren paany Tjenestemændenes Repræsentanter til Forhandling om de fremsatte Krav.

Forhandlingerne førtes i Rigsdagen, og til Stede var Statsministeren, Finansministeren og Generaldirektør M. Koføed, samt de Tjenestemandsrepræsentanter, der deltog i første Møde, ialt ca. 20.

Finansministeren indledede Forhandlingerne med at oplæse en Skrivelse fra Folketingets Lønningsudvalg, hvori dette i tre nærmere anførte Punkter meddelte, hvilke Imødekomelser man kunde byde Tjenestemændene.

Om nogen Forhøjelse af samtlige Lønninger kunde der, som anført, ikke blive Tale; samtlige Rigsdagens Partier var heri enige. Man

kunde gaa med til en Forhøjelse paa Tillægene saaledes:

a) at Dyrtidstillæget for gifte forøgedes fra 540 Kr. til 702 Kr., og Grænsen for Dyrtidstillægets Stigning bortfaldt.

b) at Stedtillæget forøgedes for gifte paa

- a) med 180 Kr. til 450 Kr.,
- b) med 90 Kr. til 300 Kr.,
- c) med 90 Kr. til 240 Kr.,

samt at Konjunkturtillæget forøgedes paa alle Satser med 60 Kr.

Disse Forøgelser skulde være midlertidige og vilde andrage ca. 12 Mill. Kr.

Organisationsrepræsentanterne kunde absolut ikke modtage dette Tilbud, og der opstod nu en Diskussion mellem Finansministeren og Statsministeren paa den ene Side og Organisationens Ordførere paa den anden.

Finansministeren fremholdt herunder, at Udgifterne til Lønninger skulde dækkes ved Skatter, og det var absolut umuligt, at Rigsdagens Partier vilde gaa med til yderligere Skattepaalæg, man stod da overfor de Forhold, at man kun havde at vælge mellem enten at gennemføre Lovforslaget og tage Tjenestemændenes Uvilje, eller ogsaa at undlade at gennemføre dette og foreløbig klare sig med midlertidige Bevillinger.

Efter yderligere Diskussion herom, enedes man om at afbryde Forhandlingerne, for at Organisationsrepræsentanterne kunde faa Lejlighed til at drøfte Situationen.

Forhandlingerne genoptages Kl. 5 Em., og her fremsatte Organisationen som deres Forslag:

1) At Forøgelsen af Dyrtidstillæget kom i lige saa høj Grad de ugifte som de gifte til Gode.

2) At Stedtillæget blev ens for gifte som Ugifte, og at Stedtillæget for „b“ blev forøget med 120 Kr. til 320 Kr., samt at Konjunkturtillæget forøgedes paa alle Satser med 300 Kr.

Finansministeren opgjorte den dermed forbundne Udgift til ca. 26 Mill. Kr., en Sum, han absolut ikke kunde tage Ansvar for og som han paa Forhaand vidste, at samtlige Partier vilde afvise, navnlig efter at Venstre havde meldt sig fra.

Man stod saaledes lige vidt, og efter

halvanden Times Forhandling, der ofte truede med Sprængning, overlod man den videre Forhandling til et Udvalg paa 4 Mand, nemlig d'Hrr. Overlærer Th. Petersen, Foreetningsfører Ch. Petersen, Assistent D. O. Høgsgaard og Lokomotivfører Rich. Lillie.

Dette Udvalg mødtes hos Finansministeren Tirsdag d. 19. Kl. 10 Fm., og efter langvarige Forhandlinger vilde Finansministeren gaa med til at imødekomme Ønsket om, at Stedtillæget blev ens for gifte og ugifte, samt at Stedtillæget fik den Forøgelse paa Sats „b“, som Organisationerne havde foreslaet, han vilde endvidere strække sig til, at Konjunkturtillæget blev forøget med 100 Kr.

Udvalget kunde imidlertid ikke tiltræde dette, og Forhandlingerne blev afbrudt for at de øvrige Organisationsrepræsentanter kunde faa Lejlighed til at blive bekendt med Finansministerens sidste Tilbud.

De forskellige Organisationer tog derefter Stilling til Udvalgets Beretning, og i et Fællesmøde, der afholdtes samme Dags Aften, meddelte Danmarks Lærerforening og de fleste Embedsmands-Organisationer, at de kunde acceptere det foreliggende Tilbud, hvorimod Funktionærorganisationerne og „Dansk Lokomotivmands Forening“ stillede sig afvisende.

Udvalget mødte da igen hos Finansministeren om Onsdagen, for at meddele ham Stillingen. Finansministeren vilde da paany forsøge en Mægling, og Forhandlingerne genoptages med det Resultat, at Konjunkturtillæget blev forøget med 150 Kr., men kun for Lønninger, der laa under 3800 Kr. og under Forbehold af Rigsdagens Lønningsudvalgs Godkendelse.

Samme Dags Middag forelagde Finansministeren for Lønningsudvalget Resultatet af Forhandlingerne, idet Udgiften ved Forhøjelserne var steget fra 12 Mill. til 17½ Mill. Kr.

Lønningsudvalget med Undtagelse af Partiet Venstres Repræsentanter støttede Finansministerens Forslag og besluttede samtidig at lade Forhøjelsen paa Konjunkturtillæget komme alle Satses til Gode.

Resultatet af Forhandlingerne blev derefter dette:

at Dyrtidstillæget forøgedes for gifte fra

540 Kr. til 702 Kr., samt at Grænsen for dette Tillægs Stigning bortfalder,

at Stedtillæget for saavel gifte som ugifte blev paa:

a) 450 Kr.,

b) 330 Kr.,

c) 240 Kr.,

samt at Konjunkturtillægene for alle Satses blev forøget med 150 Kr.

Det forelagte Lovforslag blev ved disse Forhandlinger forbedret for Kjøbenhavn med ialt 492 Kr., for større Provinsbyer med 432 Kr.; for de mindre med 402 Kr. og for det rene Land med 312 Kr.

Resultatet af disse Forhandlinger blev forelagt Hovedbestyrelsen paa dens Møde den 21. August, hvor man enstemmig vedtog at anbefale Medlemmerne at godkende denne Forøgelse af Tillægene.

„Dick“.

Lønningsudvalget.

Fredag den 15. August havde vor Organisation ved en Deputation Foretræde for Lønningsudvalget.

Deputationen, der bestod af Rich. Lillie, M. Mortensen, E. Kuhn og Soph. Jensen med Formanden som Ordfører, overrakte Udvalget de Ændringer og Lønkrav vor Organisation maatte fremsætte til det forelagte og førstebehandlede Lovforslag.

Lønningsudvalgets Formand, Folketingsmand, Adjunkt Kofod rettede forskellige Forspørgsler og sluttede med at udtale, at Udvalget skulde tage Hensyn til de fremsatte Bemærkninger.

Tjenestenumrernes Afskaffelse.

Tjenestenumrernes Afskaffelse for Lokomotivfører, Togfører, Ranger- og Pakhusformænd der nu har staaet paa Organisationernes Dagsorden i flere Aar, synes endelig at skulde blive til Virkelighed.

Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg, der optog Sagen, rettede som bekendt i 1917

paa samtlige Organisationers Vegne Anmodning om Afskaffelse af Tjenestenumrene lor nævnte Kategorier.

Efter meget lange Overvejelser modtog Udvalget i Efteraaret 1918 Generaldirektoratets Svar, der, som man erindrer, gik ud paa, at Tjenestenumrene var at betragte som afskaffet i Forholdet udadtil, det vil sige, at nævnte Kategorier var fritaget for ved Affordring af Rejsende, at opgive deres Tjenestenummer.

En saadan Imødekommelse forekom Udvalget for ringe, og dette rettede paany Anmodning til Generaldirektoratet om at tage Spørgsmaalet op til fornyet Overvejelse. Generaldirektøren stillede sig straks velvillig her til, og Udvalget modtog da i Januar i Aar et Svar, der ved sin Form maatte anses for at være en reel Imødekommelse, idet Tjenestenumrene for bemeldte Kategorier var afskaffet paa den Maade, at Numrene bevarede som Løbenumre, hvilket Udvalget forstod var en Nødvendighed for regnskabsmæssige Hensyn, men at Numrene iøvrigt i den praktiske Tjeneste var afskaffet og kun anvendtes rent internt.

Imidlertid viste Distrikterne snart en anden Opfattelse af Generaldirektoratets Imødekommelse, idet de i Rundskrivelser, Cirkulærer m. m. afkrævede nævnte Kategorier Løbenumret paaført alle tjenstlige Skrivelser, Rapporter m. m., saaledes at Løbenummeret i Virkeligheden fuldkommen traadte i Tjenestenumrets Sted.

Da endvidere Udvalget fik Underretning om, at enkelte Kontorer afkrævede Løbenumrene paa en alt andet end høflig Maade, rejste dette Sagen paany for Generaldirektoratet, der nu efter nogle Maaneders Overvejelser og efter at Spørgsmaalet har været Genstand for Behandling i et Møde mellem Generaldirektøren og Distriktscheferne har besluttet, at Numrene for bemeldte Kategorier endelig hell skal afskaffes. Lokomotivfører, Togfører og Rangerformænd med mere almindelige Navne og i Særdeleshed med ens Forbogstaver maa forpligtige sig til at paaskrive Rapporter o. a. deres fulde Navn.

Den officielle Meddelelse om Numrenes Afskaffelse kan snart ventes, og det maa være at haabe, at man fra nævnte Kategoriers Side

vil have en god Forstaaelse overfor de Anmodninger, der maatte fremkomme for at undgaa Forvekslinger.

Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg har i to Aar arbejdet med denne Sag, og kan nu efter mange Henvendelser, Skrivelser, Forestillinger og Forespørgsler glæde sig til et virkeligt Resultat af sine Anstrængelser.

Dette lille demokratiske Fremskridt indenfor vor Etat takker vi Generaldirektøren, Generaldirektoratet og Distriktscheferne for, idet vi haaber, at denne Sag nu endelig har funden sin Afslutning.

Rich. Lillie.

Fra Generaldirektoratet har Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg modtaget følgende:

I Anledning af Fællesudvalgets Skrivelse af 23. April d. A., J. Nr. 47, vedrørende den Maade, hvorpaa Bestemmelsen i Meddelelser fra Generaldirektoratet M. 24./1919 om Afskaffelse af Tjenestenumre for visse Tjenestemænd gennemføres, skal man, efter at Sagen har været gjort til Genstand for Overvejelse, herved meddele, at man har ment forsøgsvis at kunne ophæve ogsaa Anvendelsen af Løbenumre til Brug i regnskabsmæssige Forhold for de i Meddelelsen nævnte Kategorier af Tjenestemænd under Forudsætning af, at de paagældende er villige til eventuelt at opgive et Slægt- eller Bynavn til Anvendelse i de Tilfælde, hvor der efter Administrationens Skøn er Mulighed for en Forveksling af Tjenestemænd med ens Navne.

(sign.) Andersen - Alstrup.

E. Lunn.

Delegeretmødet.

Ifølge Referat fra Delegeretmødet i Odense, hvoraf fremgaar, at stærke Modsætninger har været fremme mellem Hr. Lillie og undertegnede, ser det unægteligt ud til, at Hr. Lillie samtidig med, at han appellerer til min Æresfølelse, giver mig en forsvarlig Dukkert, for dermed muligt at betage mig Lysten til at udtale min Mening, naar den ikke falder i det rette Kølvan.

Nu da vi har Udtalelserne paa Tryk, tillader Hr. Redaktøren nok, at jeg klargør Sagen bedre, da den er en Del forplumret, idet der paa Delegeretmødet i Aarhus 1918 nedsattes et Udvalg, som skulde fremkomme

med Forslag til Lokomotivmændenes Krav til den kommende Lønningslov. Nævnte Udvalg delte sig i et Flertal og et Mindretal; det første indstillede 3980 Kr. i Slulløn og Grundløn, medens Mindretallet holdt paa 4500 Kr. i Slut- og Grundløn, alt bortset fra Dyrtids-tillæg, som hverken paa dette Tidspunkt eller et Aar senere kunde bestemmes eller lages nogen fast Stilling til, ja, man kendte endog ikke ikke engang Formen for Dyrtidstillægene. Diskussionen har sikkert de fleste foruden mig i Erindring, ellers kan Referatet nok findes frem. Naar Hr. Lillie et Aar senere paa Teknologisk Institut udtaler, at man paa dette Tidspunkt ansaa Mindretallets Indstilling Aaret i forvejen for at være traadt i Forgrunden, maatte man endog anse 4800 Kr. i Slutløn for at være passende. Naar man nu vil regne Stødtillæget fra, som jo kan siges at høre til Grundlønnen, foreslog Hovedbestyrelsen i Urafstemningen Lokomotivførernes Grund- og Slutløn til 4200 Kr., og det var nemlig dette jeg kritiserede paa Delegeretmødet i Odense. Maa jeg derfor sige til Hr. Lillie: lad være med at vise og love os noget, som De i Forvejen godt ved, vi ikke kan faa; thi har vi givet hverandre Løfte om at følge den anviste Vej, da skal Løfterne holdes, og lad mig endvidere oplyse, at jeg absolut ikke fraviger mine Synspunkter i denne Sag. Da det af de forskellige Møder, som af Hovedbestyrelsen er afholdt i Afdelingerne, skinner igennem, at forskellige Meninger ogsaa har været stærkt raadende i Hovedbestyrelsen, kan denne ikke forebygge Mudder ude blandt Medlemmerne, og i denne Situation har Hovedbestyrelsen med sin Leder ubelignet Skylden. Noget andet er, at Fejl indrømmes og muligt rettes, og efter alt at dømme forstaar jeg tilfulde Hovedbestyrelsens vanskelige Stilling og Ansvar med det dermed brydsomme Arbejde; men lad os vente med at bedømme de endelige Resultater til de foreligger; denne Stilling kunde vi have indtaget straks, saa havde Arbejdet været ulige lettere for os alle. Og lad mig til Slut bemærke: Spar alt det store Arbejde med at faa den øverste Pære ned, thi den falder ned af sig selv, naar den er moden.

København i September 1919.

Jul. Nielsen.

Hvis den ærede Indsender har faaet den Opfattelse af Referatet, at han paa Delegeretmødet har faaet en forsvarlig Dukkert af Formanden, og hvis andre deler denne Opfattelse med Hr. Nielsen, saa kan vi bekræfte, at dette er ganske rigtigt, thi det var det der skete.

Red.

Protokol

over Forhandling mellem Generaldirektoratet for Statsbanerne og Dansk Lokomotivmands Forening Lørdag den 29. Marts 1919 om „Regler for Anbringelse af fast Tur og for Forflytning af Lokomotivpersonalet.“

Til Stede var:

For Generaldirektoratet: Generalsekretær Fr. V. Petersen, Fuldmægtig Riis og Fuldmægtig Garde.

For Dansk Lokomotivmands Forening: Lokomotivførerne Rich. Lillie, C. M. Christensen (Protokolfører), Lokomotivfyrbøderne L. Rasmussen og K. Johansen.

Forhandlingen førtes i Henhold til Skrivelse fra Dansk Lokomotivmands Forening.

Generalsekretæren: Vi skulde se at faa Ende paa disse Forhandlinger om Anciennitetsreglerne. Vilde gerne høre om Repræsentanterne havde noget at tilføje, udover, hvad der var anført i Skrivelsen.

Lillie vilde gerne have Oplysning om, hvad der forstaaes ved „Københavns Hovedbanegaard“, som er anført i Udkastets Afsnit B, 2. Del, 4. Stk.

Generalsekretæren: Hermed menes Nordbanegaarden, og det er maaske rigtigt at anføre dette i Parantes.

Man enedes om at anføre „Nordbanegaarden“ i Parantes efter „Københavns Hovedbanegaard“.

Lillie skulde endvidere bemærke, at man i 7. Stk. kunde ønske indflettet følgende Bemærkning: „svagelige for Tur til Forfremmelse staaende Lokomotivfyrbødere skulde kunne ansættes som Depotforstandere“.

Generalsekretæren mente, at man kunde sætte „ældre svagelige“ og efter ældre føje „i Anciennitet“ i Parantes. Vi kan maaske nu gaa over til det i Skrivelsen anførte, og gennemgaa de Forslag, de ønsker at faa gennemført. De ønsker, at Ordene „som Regel“ udgaa, disse var anført, fordi der var saa mange Undtagelsesbestemmelser, men man kunde godt akceptere Forslaget, naar vi er enige om, hvad der forstaaes ved Samraad.

Man enedes om, at saadant Samraad eventuelt kunde ske pr. Telefon, og at det ikke var Hensigten, at der skulde etableres Forhandling om de enkelte Undtagelser.

Generalsekretæren: De ønsker, at Bestemmelsen under Afsnit B, 2. Del, Punkt 3 udgaa. Maatte hertil sige, at Administrationen ikke kan opgive denne Fordring, fordi

det af Hensyn til Lokomotivpersonalets Tjenestes nøje Forbindelse med Sikkerheden maatte kræves, at Personalet ikke forflyttedes forinden denne Tidsfrist af Hensyn til Kendskabet til Strækningen, de befarer. Jeg maa henvise til det Krav, der i denne Henseende er stillet af Sikkerhedskommissionen.

Lillie maatte fremhæve, at man ikke kunde tage mod denne Bestemmelse, som vil stavnsbinde Personalet. Skulde yderligere bemærke, at man havde Erfaring for, at f. Eks. 3. Distrikt ikke har villet fremsende Ansøgninger om Forflyttelse forinden en vis Tidsfrists Forløb. Det synes, som om Distrikterne ikke er helt villige til at rette sig efter Instruktionerne.

Generalsekretæren: Da vi skal afgøre Spørgsmaalet heroppe, maa vi kræve, at Distrikterne straks fremsender Ansøgningerne.

Riis forment, at der, siden man havde paatalt dette, ikke var forekommet flere af den Slags Tilfælde.

Generalsekretæren: Vi har for andet Personale anset et Ophold af 3 Aars Varighed for passende, og maa holde for, at Lokomotivpersonalet mindst skal være et Aar paa et nyt Opholdssted. Administrationen kunde ikke fravige denne Bestemmelse.

Efter at flere Bemærkninger var vekslede om denne Bestemmelse, udtalte Lillie: Vi er saaledes meget langt fra hinanden, idet vi ikke kan gaa med til at lade denne Bestemmelse staa, og vi kan ikke fravige dette Standpunkt.

Generalsekretæren: Man vil henlede Generaldirektørens Opmærksomhed paa Organisationens Ønske i denne Henseende. De ønsker derefter iøvrigt, at Stykke VI i Afsnit B, 2. Del faar den Ordlyd, som Punkt 6 i de gamle Regler. En Følge heraf maatte blive, at man ogsaa ændrede Bestemmelsen i Afsnit B, Punkt a, 2. Stk.

Lillie omtalte Aarsagen til det fremsatte Ønske, idet at det i det ene Tilfælde var Personerne, i det andet Andragenderne.

Generalsekretæren kunde ikke se, at der var nogen Forskel paa dette; men de forskellige Punkter i Reglerne maa bringes i Overensstemmelse med hverandre.

Vi vil gerne imødekomme Personalet i den Retning, naar man ønsker dette.

Man enedes derefter om, at anvende det gamle Punkt 6.s Ordlyd i Afsnit B, 2. Del, Stykke VI og at bringe Bestemmelsen i Afsnit B, Punkt a, 2. Stk. i Overensstemmelse hermed.

Generalsekretæren: Vi maa nu af Hensyn til Forfremmelserne den 1. April lade de nye Regler træde i Kraft straks.

Heri var Repræsentanterne enige.

Hermed sluttede Forhandlingerne.
(sign.) Frederik V. Petersen. (sign.) C. M. Christensen.

Højere Løn. - Højere Priser. Højere Løn.

= I denne Tid, hvor et Lønningsforslag vedrørende Statens Tjenestemænd foreligger i Rigsdagen har man flere Steder i Dagspressen henledet Opmærksomheden paa, at disse Lønforhøjelser, som atter medførte Prisforhøjelser — Finansministeren sagde forøvrigt, da han forelagde Lønningsforslaget, S k a t t e r — der saa atter følges af nye Lønningsforhøjelser, er en Skrue uden Ende. Den løber rundt og rundt, og ingen kan vide, hvorledes det hele vil ende.

Denne Tale er nu forøvrigt med forskellige smaa Variationer fremført, hver Gang Skruegangen har naaet Tjenestemændenes Lønninger. Vistnok ikke fordi man i og for sig har ment, at Tjenestemændene burde have den samme lille Løn, hvad enten det var dyrt at leve eller det var billigt, men man har nu alligevel følt mest Betænkelighed ved den stadig drejende Skrue og ment Tidspunktet inde til at tilraade nogen Varsomhed, naar det var Lønningerne, som skulde drejes en Omgang.

Et Blad som „Finanstidende“ har opstillet det Spørgsmaal, om det nu ogsaa var berettiget at forhøje Lønningerne i samme Forhold som Priserne er steget. Bladet mener ikke, det er rigtigt, idet det har den Opfattelse, at Velstandsniveaue i Landet nu antagelig er sunket mindst 25 pCt. Regeringsbladet „Politiken“ har fornylig i en ledende Artikel været inde paa lignende Betragtninger.

Det er, set fra en Lægmands Synspunkt, særdeles dristigt at paastaa, at Velstandsniveaue er sunket, men formentlig skal det heller ikke tages bogstaveligt. Docent Jacob Lindberg, der i en interessant Artikel i „Socialdemokraten“ fornylig har behandlet Spørgsmaalet, skriver saaledes, at han ikke ganske forstaar hvad Meningen er med denne Paastand; han mener, at Tanken er den, at Danmarks samlede Produktion er gaaet tilbage med 25 pCt. Det er ganske vist noget helt andet, og at den Bevægelse i hvert Fald ikke har sænket Velstandsniveaue for den store Del af Overklassen i Industri, Handel og

Landbrug etc. har vi daglig de bedste Beviser for.

Docent Lindberg mener da heller ikke, at Antagelsen om Produktionsnedgangen holder Stik; men iøvrigt, skriver han, har Spørgsmaalet om, hvor stor Lønforhøjelse Tjenestemænd og Arbejdere har Krav paa, intet at gøre med Spørgsmaalet om, hvorvidt Produktiviteten er gaaet op eller ned.

Men, siger han videre, disse urigtige Betragtninger hænger nøje sammen med den Tankegang, som i Krigens første Aar stadig blev gjort gældende overfor Arbejdere og Tjenestemænd. I maa forstaa, sagde man, at naar der er færre Varer at dele, saa maa vi alle nedsætte vort Forbrug, og dette kan kun ske derved, at Prisstigningen (der er en nødvendig Følge af Varemangelen) bevirker, at enhver nu faar færre Varer for sin Aarsindtægt end forhen.

Hr. Lindberg paaviser, hvor urigtig denne Paastand er. Hvis den var rigtig, vilde Prisstigningen kun have ramt de Varer, der var Mangel paa, og den maatte følges af en tilsvarende Prisnedgang, naar Produktion af de paagældende Varer atter blev genoptaget.

Men Svaret paa Spørgsmaalet om, hvad Aarsagen er til Pengenes synkende Købeevne, ligger lige for, siger Docent Lindberg. Naar den samlede nominelle Indtægt i et Samfund er stadig voksende, uden at der produceres flere Varer, saa maa nødvendigvis Prisniveauet stige i ganske tilsvarende Grad. Thi Prisniveauet er netop Udtryk for den samlede Produktion paa den ene Side og den samlede Indtægt paa den anden Side.

Hr. Lindberg paaviser derefter, at der har været en uhyre Stigning i Pengeindtægten (den nominelle Indtægt) fra 1913 til 1916. I disse Aar steg den skattepligtige Indtægt fra 910 til 1840 Millioner Kr. Samtidig voksede Antallet af Skatteydere fra 430,000 til 543,000. Regnes de 113,000 nye Skatteydere at have haft en samlet Indtægt paa ca. 80 Mill. Kr. i 1913, skulde Stigningen altsaa udgøre fra 990 til 1840 Mill. Kr. Men af denne Merindtægt paa 850 Mill. Kr. lagde de 29,000 Skatteydere, som har svaret Merindkomstskaat, Beslag paa 586 Mill. Kr., medens de øvrige 514,000 Skatteydere kun fik 264 Mill. Kr. til Deling.

Hvad vil det sige, spørger Hr. Lindberg derefter, at 514,000 Borgere faar 264 Mill. Kr. til Deling, naar den Varemængde, som skal købes for disse Penge er uforandret, og der samtidig paa Markedet optræder 29,000 Borgere, som raader over en Merindtægt paa 586 Mill. Kr.? Hr. Lindberg giver Svaret i en lille tabellarisk Oversigt, der paaviser, at de 29,000 har forøget deres Købeevne, der jo i Forvejen var langt den største, med 118

pCt., medens 514,000 har set deres Købeevne, som allerede var den mindste, forringet med 28 pCt.

De 29,000 Skatteydere havde i 1913 en gennemsnitlig Indtægt paa 6650 Kr., men i 1916 var den naaet op paa 14,500 Kr. Derimod havde de 514,000 i 1913 en Gennemsnitsindtægt paa 1550 Kr., men den var i 1916 gaaet ned til 1150 Kr.

Docent Lindberg erindrer her om, at disse Tal endda kun er grove Gennemsnitstal, der dækker over meget store Uligheder. Blandt de 514,000 Skatteydere findes der saaledes et betydeligt Antal — bl. a. hele Gaardmandsklassen, en stor Del Handlende, selvslændige Haandværkere m. fl., som ikke har faaet deres virkelige Indtægt reduceret med 28 pCt.; det foranlediger naturligvis at den øvrige Del Arbejdere og Tjenestemænd m. fl., har faaet deres virkelige Indtægter endnu mere beskaaret, og det fremgaar heraf, hvad de trods Dyrtidstillægene har maattet give Afkald paa.

Man maa være Docent Lindberg taknemlig for, at han saa afgjort har drejet Halsen om paa den Paastand, at Dyrtiden aldeles ikke gør de paakrævede tilsvarende Lønforbedringer berettigede. Hans Tal er taget for Perioden 1913—16; hvis de var ført længere op til Dato, vilde Billedet sikkert tegne sig endnu stærkere i Arbejdernes og Tjenestemændenes Favør.

Skruen uden Ende, som visse Kredse har nogen Tilbøjelighed til at give de stigende Lønninger Skylden for, er, som Docent Lindberg paaviser, sat i Gang af ganske andre Kræfter, ligesom det saa langt fra er Arbejdere og Tjenestemænd, der vedvarende holder den i Bevægelse. Skal Lønstigningerne standse, maa det ske derved, at der lægges en Bremse paa de Kræfter, der fik det første og stærkeste Tag i Prisskruen, og det er de Tusinder af Medborgere, der under Krigens Vedvarende o. l. Transaktioner har mangedoblet deres Indtægter.

Men i den Retning tyder det ingenlunde paa, at man vil lede Bevægelsen i Øjeblikket, hvor Statens Tilskud inddrages og der gives fri Bane for nye Prisforhøjelser. Det er Konsekvensen af hele denne Udvikling, som Staten og Samfundet nu maa tage ved at yde de Tjenestemænd, for hvem hele den forgyldte Periode under Krigens var en Kæde af Savn og økonomiske Lidelser, en Lønforbedring, der svarer til Øjeblikkets Krav.

Chr. Vejre.

De Næringsdrivende og Tjenestemændene.

Protester imod Lønningslovsforslagets § 44.

I nedenstaaende Artikel tager Medlem af Fællesrepræsentationens Redaktionsudvalg, Togbetjent *Chr. Vejre*, det saakaldte Erhvervsparti under Behandling for dets Optræden under Forhandlingerne om Lønsagen.

I København og Aarhus har de stedlige Handelsforeninger fornylig afholdt Møder, hvor de har vedtaget Resolutioner som Protest imod, at det ikke ved Lov udtrykkelig forbydes Statens og Kommunernes Tjenestemænd og deres Hustruer at løse Borgerskab som Næringsdrivende.

Som bekendt indeholder det i Rigsdagen forelagte Lønningsforslag en Bestemmelse om, at en Tjenestemand ikke maa paabegynde en Forretnings- eller Erhvervsvirksomhed, forinden han skriftlig har gjort Anmeldelse derom overfor Ministeren eller en denne underordnet Myndighed, som derefter vil skønne over, hvorvidt den nævnte Virksomhed kan forenes med en samvittighedsfuld Varetagelse af Pligterne som Tjenestemand.

Lønningskommissionen har ikke for sit Vedkommende ment, at Staten kunde komme denne Sag nærmere, og vi for vort Vedkommende mener da ogsaa, at der her er skabt saa god en Sikkerhed for, at Tjenestemændene i denne Henseende holdes indenfor de rette Grænser, som det nu en Gang er rimeligt og forsvarligt.

Men Handelsforeningerne, der er paa Færd med at fremsætte et saakaldt Erhvervsparti, hvis eneste Repræsentant paa Rigsdagen, Hr. Lauritz Jensen, her har fundet en stor Sag, med hvilken han kan demonstrere sin politiske Eksistensberettigelse, stiller endnu større Fordringer. Tjenestemænd maa overhovedet ikke beskæftige sig med andet end deres Tjeneste, hvad enten de kan gøre det uden at Tjenesten lider derved eller ikke, og end ikke Tjenestemændenes Hustruer maa efter d'Hrr.s Opfattelse drive nogen Art af Erhvervsvirksomhed.

Nu er vi ingenlunde Tilhængere af, at Tjenestemænd løser Borgerskab og driver Købmandshandel eller anden privat Erhvervsvirksomhed; men d'Hrr. Handlende maa erindre, at Lønningerne hidtil har været saa beskedne, at Tjenestemændene af let forstaaelige Grunde har søgt at supplere dem, hvor Lejlighed tilbød sig, og da den Opfattelse

er almindelig, og sikkert i høj Grad rigtig, at den letteste og behageligste Maade at tjene Penge paa her i Danmark netop er ved Handel, saa er det jo egentlig ikke saa sært, at en Del Tjenestemænd har sat ind her. Nu tror vi imidlertid, at de Handlende og deres Talsmænd overdriver, naar de raaber op, som om hele Købmandsstanden var i Livsfare. Den halvanden Snes Tjenestemænd, der fuser med Rosiner og Svædsker, Hvidkaal og hvad der ivoirigt falder ind under Detailhandelen, har saamænd ingen nævneværdig Betydning ud over den rent politiske for Erhvervs-Rigsdagsmanden og hans nære Partifæller. De vil søge at slaa politisk Mønt af Lønningslovsforslagets § 44, det er Sagen. Nu er Harmen imod § 44 imidlertid ilde anbragt, thi Paragrafen betyder i Virkeligheden en stærk Begrænsning af Statstjenestemændenes Adgang til at drive privat Erhvervsvirksomhed. Noget absolut Forbud indeholder § 44 ganske vist ikke, og Forbud er jo netop hvad d'Hrr. Handlende ønsker, d. v. s. naar blot Forbudene ikke rammer dem selv, thi saa er de naturligvis straks erklærede Tilhængere af den personlige Friheds Værn. Imidlertid bliver det ikke hverken Aarhus Handelsforening eller Københavns Høkerforening, der kommer til at bestemme, hvilke Regler der skal foreskrives Tjenestemændene, men Rigsdagen og Regeringen paa den ene Side, og paa den anden Side Tjenestemændene selv.

Rent ud latterligt forekommer det os at være, at Handelsmændene ogsaa vil have Forbud imod, at Tjenestemænds Hustruer driver Erhvervsvirksomhed. Hvad i Alverden tænker de Godtfolk. Og hvad tror de, at vore maalbevidste Kvindeforeninger siger til det. Skulde det forbydes Tjenestemændenes Hustruer at drive Erhvervsvirksomhed, hvorfor skulde det dog saa ikke ogsaa forbydes andre gifte Kvinder. Hvorfor skulde Urtekræmmer Jensens Kone have Lov til at drive sin Forretning med Modepynt, naar det var forbudt Tjenestemand Petersens Kone at drive en Blomsterforretning. Naturligvis vilde der ingen Mening være i det. Forbudet maatte gælde lige saavel den ene gifte Kvinde som den anden, uanset hvilken Stilling Manden indtager i Samfundet.

Men d'Hrr. Erhververe tror maaske ogsaa, at de er stærke nok til at fremtvinge en Undtagelseslov for Tjenestemænds Hustruer. I saa Fald overvurderer de i høj Grad deres Kræfter, det vil de snart blive overbevist om. I det hele taget vilde Tjenestemændene, saafremt Detailhandlerne vedblivende fortsatte deres Aktion imod Lønningsloven, blive nødsaget til paa en praktisk Maade at tage Spørgsmaalet op, om hvem af de to Grupper

af Samfundsborgere: Detailhandlere eller Tjenestemænd, der er mest uundværlige i Samfundslivet. Vi vil derfor allerede nu gøre opmærksom paa, at de Ubehageligheder, en saadan Opgørelse kan afstedkomme, og som sikkert bliver mest følelig for Detailhandlerne, ikke er skabt paa vor Foranledning.

Thi lige saa vel som vi kan forstaa, at Handelsorganisationerne har baade Pligt og Ret til at beskytte sine Medlemmer mod urettinget Konkurrence, lige saa lidt kan vi finde os i, at de samme Organisationer offentligt, paa et Tidspunkt, hvor Tjenestemændene skal have bragt deres Lønninger op paa et Niveau, hvorved de bl. a. igen kan blive i Stand til at gøre normalt Indkøb af Varer, giver til Kende, at de Lønninger, der tilbydes selv de lavest lønnede Tjenestemænd, er langt højere end de aarlige Indtægter, det langt overvejende Antal af Spækhøkere og andre Detailhandlere har. Og det er det, d'Hrr. har gjort paa forskellige Møder i den sidste Tid. Ihvorvel vi ikke tror, at Detailhandlerorganisationerne er i Stand til at standse Hjulene for os, selv om de forsøger at stikke Kæppe deri, saa vil Tjenestemændene have ondt ved at glemme slige smaa Venligheder.

Og hvis en saadan Paastand endda er rigtig, men det er den jo langt fra; den er i allerhøjeste Grad falsk, hvad Detailhandlerne meget godt selv ved. Men vi skal forøvrigt senere se lidt paa, hvad netop de Herrer, der synes at blive sure over, at en Klasse Medborgere skal have deres Arbejde nogenlunde betalt, selv har tjent i de senere Aar. Og vi har i saa Henseende de allerbedste Kilder at øse af.

Chr. Vejre.

Kedelhavarier.

(Sluttet.)

Aarsagen til Revnedannelsen er den stærke Kraftpaavirkning ved Samlingernes Sammenstødfalder og omkring Naglehullerne, hvorved der opstaar „Udmattelse“ i Materialet, hvilken forstærkes, naar Kedlerne er udsat for stærkt vekslende Belastninger eller hyppig Afslukning og Dampopsætning.

Et praktisk Bevis paa Rigligheden heraf er, at Revnedannelsen i de Skibskedler, som foranledigede Undersøgelserne, blev væsentlig formindsket, da mere ensartede Belastningsforhold indførtes.

Efter „Mitteilung“ aus dem Königlichen Materialprüfungsamt zu Berlin-Lichterfelde“ skal endvidere gengives Resultater fra Prøver og Undersøgelse af en revnet Skibskedelplade.

Skibskedlen havde været i Brug fra Februar 1891 til Februar 1917, da en af Yderskallens Plader ved foretagen Koldtryksprøve (8 Atmf.) revnede langs den inderste Naglerække. Fig. 8 er Fotografi af en Del af Pladen, paa hvilket tydeligt ses Brudlinien, og hvorledes der er efterstemmet rundt om Naglerne. Pladens Godstykkelser var nogenlunde ensartet, nemlig 16,6—16,9 mm, og ikke mindre ved Brudlinien end paa den øvrige Del; derimod var Stemmerillerne rundt om Naglerne ca. 2 mm dybe, og Pladen altsaa paa disse Steder kun 14,6—14,9 mm tyk. Hvorvidt Bruddet var af helt ny Dato kunde ikke konstateres, da hele Brudfladen havde naaet at ruste, før end Adskillelse fandt Sted.

Paa forskellige Steder af Pladen blev der nu udtaget en Mængde Prøvestykker til Undersøgelse.

Kemisk Undersøgelse af Spaaner fra Prøvestykker beliggende tæt ved Brudlinien gav følgende Resultat:

Samlet Kulstof 0,120 pCt., Silicium 0,010 pCt., Mangan 0,580 pCt., Fosfor 0,097 pCt., Svovl 0,060 pCt., Kobber 0,230 pCt., Jern 98,903 pCt.

Fosforindholdet er vel rigeligt, men dog ikke stort nok til at bevirke Svækkelse af Materialet.

Strækprøve med 4 Prøvestykker, $10 \times 1,68 \times 2,25$ cm, viste, at Materialets Elasticitetsgrænse var 2480—2660 kg/cm² og Brudgrænsen 4110—4220 kg/cm². Forsøgene blev gentaget med 4 tilsvarende Prøvestykker, som først i $\frac{1}{2}$ Time opvarmedes til 900° C. og derefter blev afkølet i Luften. Disse Prøvestykker havde en Elasticitetsgrænse paa 2600 kg/cm² og Brudgrænse 4120—4160 kg/cm², altsaa praktisk talt det samme som de ikke udglødte.

Heraf fremgik, at der under Kedlens Drift ikke var opstaaet skadelige Spændinger i Materialet, hvorved dettes Modstandsevne kunde være svækket.

Ved Hjælp af en særlig Prøvemaskine fore-

toges dernæst en Række Slagprøver med ikke mindre end 54 Stk. Prøvestrimler. Det viste sig da, at de Prøvestrimler, som var udtaget tæt ved Stemmerillerne, besad mindst Sejghed overfor Revnedannelse; men saafremt de før Prøven blev udglødt til 900° C. med paafølgende Afkøling i Luften, besad de samme Egenskaber som Prøvestrimler udtaget fjernt fra Stemmerillerne.

Sluttelig foretoges en Struktur-Undersøgelse. 4 Prøvestykker blev afslebet, poleret og ætset med Kobber-Ammoniumklorid og derefter mikroskopisk undersøgt.

Materialet viste sig at være Flussjern af fin krystallinsk Struktur med enkelte langsgaaende Fiberstriber, som ikke bøjede ned mod Naglehullerne, hvoraf fremgik, at disse ikke var lokkede, men borede.

Derimod udviste Stemmerillernes nærmeste Omgivelser stærke Tegn paa kold Strækning. Fig. 9 er Fotografi, 50 Gange forstørret, af et saadant Parti. Man ser tydeligt Strukturforandringerne, og hvorledes der er indtraadt formelig Overlapning, som begunstiger Revnedannelse, hvilket endnu tydeligere fremgaar af Fig. 10, der er Fotografi, 130 Gange forstørret, af selve Stemmerillen og dennes allernærmeste Omgivelser.

Dette stemmer overens med Resultaterne fra Slagprøverne, der viser, at de dybe Stemmeriller har bevirket en Strækning af Materialet med paafølgende skadelige Spændinger, som nedsætter Styrken, hvilket derfor blev erklæret at være Aarsag til det indtrufne Brud.

Denne Undersøgelse viser ganske som førstnævnte, at Revnedannelse hyppigst opstaar ved Samlingerne; tilbage bliver den ubehagelige Kendsgerning, at Revnerne kan være skjult under Støds Skinnerne, saa at de ikke opdages uden at Samlingerne adskilles. Den eneste Maade, hvorpaa Revnedannelse kan undgaas, er Anvendelse af bedste Materiale, omhyggelig Forfærdigelse og Kedlens Pasning under Drift af kyndige Folk.

Den store Fare ved Revnedannelse illustreres tydeligt ved nedenstaaende Beretning om en Lokomotivsprængning i U. S. A.:

Sprængningen indtraf i December 1915, medens Lokomotivet løb med 75 km Hastighed.

Den cylindriske Del, der stødte op til Fyrkanalen, bortsprængtes fuldstændigt, saa at Kedelrørene blottedes. Telegrafpælene paa Baneliniens Sider raseredes og Skinnerne blev revet op over en større Længde.

Den iværksatte Undersøgelse viste, og Lokomotivførerens Forklaringer bekræftede, at der havde været en Revne i Pladesamlingen efter Længderetningen, hvor en Lækage i længere Tid havde vist sig. Maskininspektøren gjordes ansvarlig for Ulykken, da han havde forsømt at fjerne Yderpladen og Beklædningen og prøve Kedlen med Koldtryk.

(Tidsskrift f. Maskinvæsen“.

Adskilligt af det i denne Artikel nævnte er gammelkendt for Læsere med Erfaring fra Dampkedel-Praksis. Paa Grund af Sagens Vigtighed har det dog altid Interesse at faa en samlet Fremstilling af de mangeartede Aarsager til Kedelhavarier, og de nyeste Undersøgelser om Revnedannelse i Dampkedler vil, sammen med de anførte Eksempler paa Kedelsprængninger, støtte Kravet om at Tilsyn med Pasning og Vedligeholdelse af Dampkedler kun bør udføres af Teknikere med fornødne praktiske og teoretiske Kundskaber.

I Statens Tjeneste.

Hr. Redaktør!

Lønningsloven er kædet sammen med Forslaget om nye, enorme Skatter, og der er derfor al Udsigt til, at Tjenestemandstanden bliver upopulær.

Der er allerede visse Tegn i Sol og Maane, der tyder paa, at dersom vor Stand ikke ihærdigt benytter ethvert Middel til at bibringe den øvrige Befolkning den rette Forstaaelse af vort Arbejdes Betydning for Samfundet, da vil det gaa os efter 1919 ganske som det gik os efter 1908, da man Gang efter Gang stødte paa øndsindede Artikler i Dagspressen Landet rundt om „Embedsmandshovmød“ om „Funktionalisme“, om „Mødsætningen mellem det arbejdende Folk og Tjenestemandene, som er en Art Snyltedyrd paa Samfundsløgemet“ osv., Artikler, der viste, at der var en Kløft mellem Tjenestemandstanden og de øvrige Stænder.

Af personlig bitter Erfaring ved jeg, hvilken Uret Lovgivningsmagten som Følge af saadanne Anskuelser blandt Befolkningen og en

eneslaaende Fromhed blandt Tjenestemændene i mange Aar har kunnet øve mod vor Stand (allerede Aar før Verdenskrigen begyndte Stalens Tjenestemænd at agitere for nye tidsmæssige Lønningslove, og afslog man vore Andragender med den Motivering, at en ny Grundlov først maatte vedtages!); derfor har jeg ønsket at bidrage mit til at aabne Øjnene for, at man har trampet paa Tjenestemandstanden, at de nogenlunde anstændige Lønninger, det nu maaske vil lykkes os efter mange Aars Kamp at tiltvinge os, er haardt tiltrængte og ærligt fortjente, og at de for manges Vedkommende kommer for sent.

Jeg har da skrevet og formaaet „Det Schönbergske Forlag“ til at udgive en udpræget Tjenestemandroman, „I Statens Tjeneste“, en stærk koncentreret og hurtigt og let læst Bog, som kaster et skarpt Lys over skandaløse Forhold, der var utænkelige under private Arbejdsgivere — fordi vor Arbejdsgiver Staten i saa Fald ved Lov vilde forhindre et saadant Misbrug af Mennesker. Gennem en sammenhængende Række af levende Billeder har jeg søgt at vise, i hvilken Grad Tjenestemænd i en Række Aar har været at ligne med udtærede Heste foran vanvittigt overlæssede Arbejdsvogne.

Bogen er bygget op paa Grundlag af indgaaende Samtaler, jeg har ført baade med Postmænd, Jernbanemænd og Telegrafister, i Særdeleshed Telegrafister, og meget af dens Indhold er Genfortælling af, hvad disse og deres Hustruer har betroet mig — undertiden med Taarer i Øjnene — at Kvinder og Mænd i den bedste Alder er døde, at der er sket endnu værre Ting, Sindenes Forbitring, Sjælens Forhærdelse. Bogen viser da først og sidst, hvorledes Glæden ved Arbejdet, Interessen for Tjenesten forvandles til Had eller Lige-gyldighed — en skæbnesvanger Ulykke ikke blot for Tjenestemændene selv, men i Særdeleshed for vort Land.

Jeg henstiller til Tjenestemændene at agitere for, at Bogen bliver læst af mange, ikke af Tjenestemændene selv, men af deres mange Bekendte udenfor vor Stand.

Dog ogsaa af Tjenestemændene selv; for jeg er tilbøjelig til at tro, at ogsaa denne Bog kan bidrage sit til at styrke Standsfølelsen, Samfølelsen, Viljen til at holde sammen, Organisationsbevægelsen — og der er nu en Gang ingen Tvivl om, at vi ikke ejer nogen anden Ven end os selv, vor egen Vilje, vor egen Styrke.

København, d. 18. August 1919.

Deres ærbødige

Henrik Jespersen,

tidligere Redaktør af „Dansk Telegraftidende“.

Vi kan paa det bedste anbefale ovenomtalte Bog til alle.

Bogen er velskrevet og kaster et skarpt Lys over de Vilkaar Tjenestemændene har arbejdet og levet under, medens Verdenskrigen stod paa og aabenbarer hvilke fortvivlede Forhold særlig Telegrafvæsenets Tjenestemænd har arbejdet under.

Bytning.

Undertegnede Lokomotivfyrbøder ønsker at bytte Opholdssted med en Kollega i Aarhus eller et andet Depot i Jylland.

P. Elgaard Rasmussen,
Sct. Mikkelsgade 13²
Slagelse.

Statsbanepersonalets Biblioteker.

Nye Bøger.

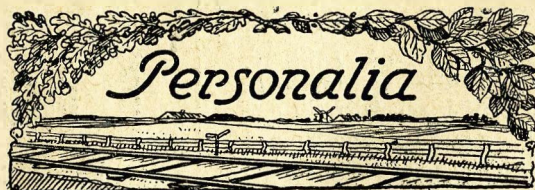
Nr.	Nr.		
	Sjæll.- Falst.	Jyll.- Fyn	
10436			Burde hun have fortalt ham det? Norman: Da det brød løs.
10437			Gazotte: Den forelskede Djævel.
10438	8720		Feilberg: Nissens Historie.
10439	8662		Falkberget: Barkebrødstider.
10440			do Feinbulvinter.
10441			Brandes, Georg: Samlede Skrifter II. Danmark.
10365 b			Bosanquet: Tigeren.
10442	8762		Clouston: Den gale paa fri Fod.
10443	8721		Pressens Magasin 5—8 1919.
8931 s			Rode, Edith: Grazias Kærlighed.
10444	8750		Hansen, Olaf: Udvalgte islandske Digte.
10445			Kunstmusæets Aarsskrift 1918.
8250 d			Prip: Antikrist.
10446	8747		Brandes, Georg: Sønderjylland under prøjsisk Tryk.
10447	8717		Bishop: Den vingede Krig.
10448	8708		Lund: Dannebrog,
10449	8737		Bjerre: Saadan kan Verden blive.
10450	8709		Hagerup: Ret og Kultur.
10451	8556 u		Starcke: Videnskaben og Kultur- udviklingen.
10452			

10453	8728	Gravlund: Herredet.	10504		Vandel: Danmark Barbareskerne.
10454	8695	Reumert: Gammel Kærlighed.	10505	8743	Oppenheim: Stjerhøen der faldt.
10455	8719	Børup: Lauritz Nøhrs Hjertefejl.	10506	8736	London: Bokseren.
10456	8710	Hopkins: Mysteriet i North.-Sagen.	10507	8759	Ørn: Dueller paa Rødt og Sort.
10457	8761	Beach: Purpur-Blomsten.	10508	8731	Hume: Den sorte Statue.
10459	8713	Tandrup: Kaptajn Trøjs første Ægteskab.	10509		Vig: Danske i Kamp i og for Amerika.
10460	8664	Hansen, C.: Min Kærlighedshistorie.	10510	8748	Regis: Kobberhuset.
10461	8715	Allerton: Kærlighed og Penge.	10511	8742	Parker: Alice.
10462		Min Fortids Fængsel.	10512	8723	Cross: Den store Lov.
10463	8729	Green: Hævnens Dag.	10513		Jørgensen, A.: Jens Alsing.
10425 b	8701 b	Thackeray: Forfængelighedens Marked II.	10514	8732	Hütten: Hendes russiske Elsker.
10464	8749	Rindom: Tyrannens Fald.	8252	1	Hver 8 Dag Nr. 1—26.
10465	8727	Gjerløv: Hotelrotten.	8251	1	Verden og Vi Nr. 1—26.
10466	8755	Whitlock: Belgiens Jammersminde.	8931	t	Linck: Direktør Arthur Konradsen.
10467	8724	Erichsen: Min Ven Millionæren.	9031	r	Pressens Magasin 9—12
10468	8744	Baronesse Orczy: Blaaklokkerne.	10516	8783	Terrail: Rocambole.
10469	8722	Croker: Hendes Skæbne.	10517	8777	Hofman Bang: „For nu stander Landet i Vaade“.
10458		Conan Doyle: Spioncentralen.	10518	8799	Egan: Ti Aar nær den tyske Grænse.
10470		Nygaard: Opbrud.	10519	8795	Seedorf: Vinløv og Vedbend.
10471	8718	Bruun: Oanda.	10520	8765	Punschou: Djævelens Klør.
10472		Olsen: Postvæsenet i Danmark 1808—48.	10521	8784	White: Uskyldig mistænkt.
10473	8716	Applin: For en Kvindes Skyld.	10425 c	8701 c	Hopkins: Mordet i Holman Square.
10474	8760	Bartlelt: Pigen fra Wall Street.	10365 c		Thackeray: Forfængelighedens Marked III.
10475	8752	Ruch: Hans Krigsenke.	10522	8798	Brandes, G.: Samlede Skrifter Danmark III.
10476		Dansk Forfatterforening 1894—1919.	10523	8801	Schicke: Min Veninde Lo.
10477	8758	Zangwill: En opgaaende Stjerne.	10524	8804	Stockley: Kærlighed og Flirt.
10478		Diemer: Fører over Sønderjylland.	10525	8772	Trent: Advokatens Søn.
10479		Hiort-Lorentzen: Digte.	10526	8786	Calthrop: Hans Drøm.
10480		Bønnelycke: Buer og Staal.			Koebner: Maria Evere.
10481		Helms: Fra Plato til Bergson.			
10482		Tosswill: Berømte Boksekampe.			
10483		Heine: Lyriske Intermezzo.			
10484		Poulsen: Oraklet i Delfi.			
10485	8757	Wothe: Den graa Dame.			
10486		Michelson: Trods alt —			
10487		Green: Det runde Værelse.			
10488		Vaigey: Billie Belshaws Bedrifter.			
10489		Albanesi: En tvungen Forlovelse.			
10490		Bottomo: Winn Staines Lykke.			
10491		Juul: Sange om Dannebrog.			
10492	8739	Nordhausen: Guld tinkturen.			
10493	8738	Mognay: Ædelstenens Magt.			
10494	8754	Tinayre: Kunstnerens Kærlighed.			
10495	8735	Lesneur: Gengældelsen.			
10496	3366 dd	Breve fra Magdalene Thuresen.			
10497	8745	Ossiannelsson: Lille Benjamin 1855—1901.			
10498	8751	Rowlands: Hjertes Kamp.			
10499		Parvus: Verdensrevolutionen.			
10500	8714	Abbott: Molly forlover sig.			
10501		Lobedany: For første og sidste Gang.			
10502	8734	Kornerup: Ecuador.			
10503	8756	Villiamson: Hvad Skæbnen har sammenføjet.			

Til Medlemslisten.

Optaget.

Lokomotivfyrbøder Aage Christensen, Viborg.

Forflyttelse efter Ansøgning:

Under 13. August 1919:

Lokfb. A. M. Tønning, Aalborg, til Aarhus H.

„ H. N. Hansen, Brande, til Esbjerg.

Fra 1. September 1919:

Lokfb. F. V. E. Jørgensen, Viborg, til Aarhus H.

„ O. H. Ottzen, Langaa, til Aarhus H. og

„ R. P. Andersen, Kbh. Gods., til Nyborg.

Forfremmelse til Lokomotivfyrbøder fra 1. Septbr. 1919.
 Haandv. P. J. Hansen, Centralværkst., Aarhus, i Viborg.
 „ H. C. R. Jensen, — — i Langaa.
 „ J. P. Platz, — — i Kbh. Gb.

Afsked efter Ansøgning paa Grund af Svagelighed med Pension med Udgangen af August Md. 1919:

Lokfører H. C. Petersen, Nykøbing F. (Depotforst.)

Afsked paa Grund af Svagelighed med Pension med Udgangen af November Md. d. A.:

Lokfører H. P. Molbech, Skanderborg, og
 „ E. G. G. Andersen, Roskilde.

Forflyttelse efter Ordre fra 1. Septbr. 1919:

Lokfyrb. N. P. Jensen, Struer, til Oddesund Nord (Rangerfører.)

Forflyttelse efter Ansøgning (ifølge Opslag) fra 1. Oktober 1919:

Lokfører C. N. Auaskjær, Struer, til Varde (Depotforstander), og Lokfyrb. L. K. Markvardsen, Nyborg, til Hillerød (Rangerfører).

HAFNIA

Samlede Garantimidler pr. 1. Januar 1919
ca. 95 Millioner Kroner.
Samlet Forsikringsbestand pr. 1. Jan. 1919
ca. 350 Millioner Kroner.

Nørrebros Vinimport Nørrebrogade 178.
 ROBERT BERTHELSEN Tlf. Taga 1300
 Stort Lager af Iste Klasses Vine og Spirituosa. - Billigste Priser.
Cigar- og Tobaksforretning, 27 Jagtvej 27,
 anbefaler sig med
 Cigarer, Tobakker, Cigaretter, Vine og Spirituosa.
 Telefon Taga 248 y. **M. Kappers.**

CAFE CARLSBERGHUS
 ENGHAVEPLADS 25
LAURITS OLSEN
 FORHEN CAFE YRSA

Komplet Lager af
Briller og
Pincenez
Edvard Møller
 Brillehuset - Vesterbrogade 36.

Glacis Caféen

ved Østbanegaarden.
 CARL JENSEN.

Bageriet Hj. af Jagtvej
 og Borups Alle, anbefaler sig med
1. Klasses Varer
 til Jernbanefunktionærerne.
 Ærbødigt Georg Johansen.

F. V. Nielsens Enke

Godthaabsvej 49,
 Første Kl.s Kødudsalg

Flæske-Børsen.

Godthaabsvej 18 A.
 Kun friske, 1. Kl.s Varer.

C. Clausen & Co.

Stort Lager af Cigarer, Cigaretter, Piber og Stokke.
 Østerbrogade 114.

Højeste Laan

paa Klasse- og Koloniallodder.
 Gevinster udbetales billigst.
 R. JENSEN, Nansensgade 32
 Telefon 3279.

Cigarforretningen

4 Saxogade 4

Anbefaler sig til Foreningens Medlemmer med
 Cigarer, Tobakker, Cigaretter og Snus.

Tandlæge Frk. Sørensen

69, Istedgade 69,

Konsultation fra 10-7 Tlf, Vester 905 x
Hele Tandsæt fra 20 Kr.

Ældre Tænder omsættes billigt, Plombering og Tandudtrækning, Moderate Priser, Bedøvelse hver Dag Kl. 2,

Reparation udføres paa faa Timer, Jernbanefunktionærer indr. 5 pCt.

C. B. Møller & Co's

Cigarer - Cigaretter
 Cigarillos & Tobakker

faas hos d'Herrer Forhandlere samt
 Østergade 1 & Østerbrogade 27

Annonce-Ekspeditioner:

For Kjøbenhavn: Chr. Hylver, Sommerstedgade 22³,
 Telefon Vester 4011.

For Provinsen: L. Rasmussen, Hans Tausensgd. 14, Odense.
 Telefon 2283.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Redaktion: Vesterbrogade 98 a², Kjøbenhavn B.
 Tlf. Vester 2895 v.

Abonnementspris: 2 Kr. 50 Øre aarlig.
 Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.